

[Undervisningsministeren.]

nu, at ungdommens uddannelsesfond først træder til på det tidspunkt, hvor undervisningspligten ophører. Ud fra forventningen om en udvidelse af undervisningspligten i løbet af nogle år var det i bemærkningerne til lovforslaget anført, at forhøjelsen for denne gruppe, 8., 9. og 10. klassetrinnene, kun skulle gælde realafdelingen og 10. klasse. Jeg har ladet mig overbevise af argumentationen i udvalget, og der vil altså ikke blive trukket nogen skillelinje her, men jeg vil gerne fastholde, at efter min opfattelse bør det ændres, når undervisningspligten udvides. Jeg er enig i de synspunkter, der er ført frem om, at man så ad anden vej må have de hjælpeforanstaltninger, som kan være nødvendige på disse klassetrin.

Henstillingen til ministeriet om at søge en udligning af rentesatserne for de statsgaranterede lån og de øvrige geografisk bestemte betingelser, som meget hyppigt er knyttet til disse lån, vil vi naturligvis gerne tage op og prøve, om man kan nå frem til et resultat, som ikke giver så store uligheder som nu, men vi er klar over, at der vil være væsentlige vanskeligheder derved.

Endelig skal jeg med hensyn til den videre reform af ungdommens uddannelsesfond oplyse, at det er tanken i næste folketingssamling at fremsætte et lovforslag, hvor den administrative omlægning, som skal ske i forbindelse med en udvidelse, er fastlagt, og hvor der i øvrigt lægges en rammeplan for omlægningen og udbygningen af ungdommens uddannelsesfond over de kommende år.

Knud Nielsen: Med hensyn til hr. Knud Bros og hr. Enggaards tale om overbudspolitik må jeg naturligvis tilbagevise den. Selvfølgelig er vi villige til at stemme for enhver bevilling, der dækker udgifterne til de forslag, vi stiller. Det forslag, socialdemokratiet her har fremlagt, er det forslag, en socialdemokratisk undervisningsminister ville have fremsat i den nuværende økonomiske situation, kan man sige; havde der ikke fundet et regeringsskifte sted, var der naturligvis kommet et egentligt reformforslag, men så skal det indrømmes, at landets økonomiske situation sikkert også ville have været en hel del bedre.

Jeg vil gerne helt slutte mig til, hvad fru Grethe Philip sagde om brudeklæringerne. Jeg tror ikke, problemet er så stort, som den megen presseomtale kan give folk indtrykket af; man har slået enkeltstående tilfælde stort op, og derudfra har man generaliseret.

Jeg er enig i, at vi må se på disse brudeklæringer i næste samling. Jeg mener, at man i den forbindelse bør overveje, hvorvidt det overhovedet er rimeligt at stille unge, der har afbrudt enhver forbindelse med hjemmet, bedre end unge, der har normal familiekontakt, men ikke får nogen økonomisk støtte fra hjemmet. For mig at se så må der i den nuværende ordning ligge et incitament — og et uheldigt incitament — til brud med familien, og et sådant brud er vel egentlig ikke noget, der bør præmieres.

Til undervisningsministerens bemærkning om diskontofohøjelsens indflydelse på de statsgaranterede studielån vil jeg sige, at undervisningsministeren her var en hel del mere imødekommende, end jeg fik indtrykket af ministeren var i den artikel, han har skrevet i Studenterbladet den 23. maj i år med overskriften: „Må jeg så bede om Karl Marx.“ Der er heri en hel del moralsk løftede pegefingre. Jeg havde egentlig fået opfattelsen af, at det for længst var forkastet som dårlig pædagogik, men jeg vil gerne have lov at citere, hvad undervisningsministeren her skriver. Jeg citerer:

„Forholdet „student og samfund“ er dobbeltsidigt. Det lyder som en selvfølgelighed og er det også, men en selvfølgelighed, som det er nødvendigt at fremhæve, fordi det af megen offentlig debat fremgår, at studenten bare skal stille krav til samfundet. I de mest ekstreme tilfælde — og dem har der desværre været alt for mange af — bliver det endog til krav om særrettigheder for de studerende, som f. eks. kravet om, at diskontofohøjelsen ikke må få indvirkning på renten af de statsgaranterede studielån.“

Og jeg citerer lidt længere nede i artiklen:

„Jeg tror ikke, at de studerende vinder goodwill i andre grupper af befolkningen ved at gøre krav på privilegier, og det er netop et sådant krav, man rejser, når man vil have kompensation for sin andel